

YARGITAY DERGİSİ

(JOURNAL OF THE COURT OF CASSATION)

Adaletin pusulası
(Compass of justice)

Cilt/Volume : 50
Yıl/Year : 50

Sayı/Issue : 3

Temmuz/July 2024
Sıra Sayı/Serial : 181

ISSN 1300-0209

Üç ayda bir yayımlanan hakemli bir dergidir.

This journal is a peer-reviewed journal published once every three months.

www.yargitaydergisi.gov.tr

Yargıtay Dergisi
TÜBİTAK ULAKBİM Hukuk Veri Tabanında
2017 yılından itibaren dizinlenmektedir.

Yargıtay Başkanlığı Adına Sahibi
On Behalf of Presidency of the Court of Cassation, Publisher

Ömer KERKEZ

Yargıtay Başkanı

Yayın Kurulu Başkanı
Chairman of the Editorial Board

Hikmet KANIK

Yargıtay 3. Hukuk Dairesi Üyesi

Yayın Kurulu Üyeleri
Editorial Board

Erdem ŞİMŞEK

Yargıtay 2. Hukuk Dairesi Üyesi

İlhan KARA

Yargıtay 6. Hukuk Dairesi Üyesi

Fatih AKDOĞAN

Yargıtay 1. Ceza Dairesi Üyesi

Muhammed YAVUZ

Yargıtay 3. Ceza Dairesi Üyesi

Editör

Editor

Firuze BIYIK

Yargıtay Tetkik Hâkimi

Yayın İşleri Müdürü
Publishing Manager

Özlem ATICI

Yayın Tasarım/Publishing Design

Yaprak DURMUŞ

Dergiye yapılan atıflarda “YD” kısaltması kullanılmalıdır.

For citations please use the abbreviation: “YD”

Yönetim Yeri/Place of Management

Yargıtay Yayın İşleri Müdürlüğü, İncek Şehit Savcı Mehmet Selim Kiraz Bulvarı,

No: 6, B Blok (Hukuk Binası), Ahlatlıbel-Çankaya/ANKARA

Telefon/Phone: 0312 836 06 07 – 0312 836 00 76

E-posta/E-mail: dergi@yargitay.gov.tr

Web sitesi/Website: www.yargitaydergisi.gov.tr

Abonelik Subscription

Abone bedeli; Yayın İşleri Müdürlüğümüzün
T.C. Vakıflar Bankası Yargıtay/Ankara Şubesi
IBAN: TR65 0001 5001 5800 7305 3310 60 nolu banka hesabına
“Yargıtay Yayınları Döner Sermaye İşletmesi” adına yatırılmalıdır.

Abone olmak için Abone Servisimizi (0 312 836 06 09) arayınız.

Hiçbir yerde **temsilcimiz yoktur**. Ödemeli olarak dergi gönderilmez.

Bu dergide yayımlanan yazılarda ileri sürülen görüşler yazarlarına aittir.
Articles published in this journal represent only the views of the contributors.

Copyright © 2023

**Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, Yargıtay Başkanlığının yazılı
izni olmadan, fotokopi yoluyla veya elektronik, mekanik ve sair suretlerle
kısmen veya tamamen çoğaltılamaz, dağıtılamaz, kayda alınamaz.**

All rights reserved. No part of this publication may be copied, reproduced, stored in
a retrieval system, or transmitted, in any form or by means, without the prior
expressed permission in writing of Presidency of the Court of Cassation.

Baskı

Ankara Açık Ceza İnfaz Kurumu
An-Ce Matbaası
Tel: (0-312) 278 76 10
Faks: (0-312) 278 25 68

YARGITAY DERGİSİ YAYIN İLKELERİ

1. 1975 yılında yayın hayatına başlayan Yargıtay Dergisi (YD), “Hakemli Dergi” statüsünde üç ayda bir olmak üzere Ocak, Nisan, Temmuz ve Ekim aylarında yayımlanır.

2. Dergide hakemli ve hakemsiz makalelere birlikte yer verilir. Hakemli olarak yayınlanmasına karar verilen makalelerin hakemli olduğu dergide ayrıca gösterilir. Hakemsiz makalenin yayınlanıp yayınlanmayacağına Yayın Kurulu karar verir.

3. Derginin amacı; hukuki konularda bilimsel çalışmalar yayımlamaktır.

4. Yazıların; özgün, başka bir yerde yayımlanmamış veya yayımlanmak üzere gönderilmemiş olması gerekir.

5. Yayımlanan makaleden kaynaklanan her türlü sorumluluk yazara aittir.

6. Makale, bilgisayar ortamında Microsoft Word programında yazılır.

7. Makale, bilimsel bir çalışma niteliğini taşıyamayacak ölçüde kısa ya da makale formatının sınırlarını aşacak şekilde uzun olmamalıdır.

8. Derginin yazı dili esas olarak Türkçe olmakla birlikte, dergide yabancı dilde yazılara da yer verilir. Yazı, Türkçe veya yabancı dillerden herhangi birinde yazılmış olsa dahi 13 kelimeyi aşmayan “başlık”, 150-350 kelime arası “öz (abstract)” ve 5-8 kelime arası “anahtar kelimelerin (keywords)” bulunması gerekir. Makalenin adı, “öz”ü, anahtar kelimeleri, keywords ve abstract bilgileri Türkçe ve İngilizce olarak makale ile birlikte yer alır. Bu bilgiler sırasıyla yazının başına eklenip, Türkçe veya İngilizce olarak yazarları tarafından makale ile birlikte gönderilir.

9. Yazar, adı ve soyadını, unvanını, görev yaptığı kurumu, iletişim adresini, telefonu ile mutlaka e-mail adresi ve ORC kimlik numarasını (ORCID) çalışmasının başına ekleyeceği üst kapak sayfası ile birlikte bildirmelidir. Makaleyi gönderen yazarın ismini ve ORC kimlik numarasını (ORCID) yazmaması/unutması durumunda makalesi yayımlanmayacaktır. Makale, A4 boyutunda birinde yazara ilişkin

bilgileri içeren kapak sayfası bulunan, diğerinde bulunmayan iki nüsha halinde gönderilir. Yazı, ana metinde 1,5 satır aralığı ile 12 punto; dipnotlarda tek satır aralığı ile 10 punto kullanılarak Times New Roman, normal stil karakterinde yazılmalı, metin iki yana yaslanmalı, sayfanın tüm kenarlarında 2,5 cm boşluk bırakılmalıdır. Başlık ve alt başlıklar dışında koyu (bold) yazı karakteri kullanılmamalıdır.

10. Dipnotlar sayfa altında gösterilir ve numaraları noktalama işaretlerinden sonra kullanılır. Dipnotta kaynak verilirken yazarın soyadı ve adının sadece baş harfleri büyük olur. Verilen kaynak kitap ise kitabın adı, kitabın basıldığı yer, basım yılı ve atıf yapılan sayfa numarası sırası ile verilir. Verilen kaynağın makale olması halinde ayrıca, makale adı çift tırnak içine alınır. Ancak makalenin yer aldığı eserin basım yeri ve tarihinin yazılması gerekmez. Verilen kaynak internet dokümanı ise makale yazarının soyadı, adı, makale adı, dergi adı ve sayısı, hangi tarihte ve hangi siteden erişildiği bilgilerine sırası ile yer verilir. Tüm göndermeler yazarın soyadı yazılarak yapılır.

Kitap için örnek: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012, s.28.

Makale için örnek: Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, C.VII, S. 2003/3-4, s.805-861), s.826.

İnternette alınmış doküman için örnek: Albayrak, Hakan: Tasarrufun İptali Davalarında Yargıtay Tarafından Kabul Edilen Özel Dava Şartları, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, S.2015/4(64), 11.03.2016 tarihinde <http://dergiler.ankara.edu.tr/dergiler/38/2071/21478.pdf> adresinden erişildi.

Gönderme örneği: Yılmaz, s.20.

11. Makale sonunda “kaynakça” bulunmalıdır. Kaynakça; metin içindeki ilk (tam) atıflar, “yazarın soyadı, adı” şeklindeki alfabetik düzene uyularak düzenlenir.

Örneğin: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012.

Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, C.VII, S. 2003/3-4, s.805-861).

12. Makalede “anlatım planı”na veya “içindekiler”e yer verilmez.

13. Makalede yer alan kısaltmalara ilişkin cetvel metnin sonunda yer almalıdır.

14. Makale yayımlanmak üzere **dergi@yargitay.gov.tr** adresine e-posta ile gönderilir.

15. Yazarların dergiye gönderdikleri yazılarının denetimini yapmış oldukları ve bu haliyle “basıla” verdikleri kabul edilir. Bilimsellik ölçütlerine uyulmadığı ve olağanın üzerinde yazım yanlışlarının tespit edildiği yazılar, Yayın Kurulu tarafından geri çevrilir. Makale, Yargıtay Dergisi yayın ilkelerine uygun değilse reddedilir. Reddedilen yazılar yazarına iade edilmez. Yayın Kurulunun izni olmadıkça hakemlik sürecine başlandıktan sonra makale geri çekilemez, başka yerde yayınlanamaz.

16. “Kör hakemlik” sistemi uyarınca, kapak sayfası olmayan makale nüshası hakemlere gönderilir. Yazara yazının hangi hakeme gönderildiği konusunda bilgi verilmez. Yazının yayımlanması hakemler tarafından uygun bulunmadığı takdirde durum yazara bildirilir. Hakem raporları esaslı düzeltme içeriyorsa; rapor, hakem adı belirtilmeksizin yazara gönderilir. Yazar, sadece belirtilen düzeltmeler çerçevesinde değişiklikler yapabilir. Bu düzeltmeler yazar tarafından kabul edilip, işlenmesi ve hakemler tarafından uygun görülmesi koşuluyla makale yayımlanır. Hakemlerin raporlarının olumsuz olması durumunda tekrar bir hakem incelemesi yapılmaz.

17. Yazarlara ve hakemlere 23 Ocak 2007 tarih ve 26412 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan “Kamu Kurum ve Kuruluşlarınca Ödenecek Telif ve İşlenme Ücretleri Hakkında Yönetmelik” çerçevesinde telif ve hakem ücreti ödenir. Yazılar yayımlanmak üzere kabul edildiği takdirde, elektronik ortamda tam metin olarak yayımlamak da dahil olmak üzere tüm yayın hakları Yargıtay Dergisi’ne aittir. Yazarlar telif haklarını Yargıtay Dergisi’ne devretmiş sayılır. Elektronik yayım için ayrıca telif ücreti ödenmez.

18. Yayımlanan makalenin yazarına üç adet, hakemlere birer adet dergi gönderilir.

19. Dergide çeviri eserlere, kitap ve karar incelemelerine, mevzuat değerlendirmeleri ile bilgilendirici notlara da yer verilir. Bu tür yazılar hakeme gönderilmeyip, Yayın Kurulu kararı ile yayımlanır.

20. Makalenin yayımlanması için en az iki hakemin kabulü, hakem raporları arasında çelişki olması halinde editörün görüşü doğrultusunda veya üçüncü bir hakem raporu alındıktan sonra Yayın Kurulunun onayı gerekir.

21. Makale geliş tarihine göre kayıt altına alınarak sıra numarası verilir.

22. Dergiye yayınlanmak üzere makale gönderen yazar yukarıdaki yayın ilkelerini kabul etmiş sayılır.

JOURNAL OF THE COURT OF CASSATION (JCoC)

EDITORIAL PRINCIPLES

1. Published since 1975, the Journal of the Court of Cassation (JCoC) is a quarterly “peer-reviewed” periodical issued in January, April, July and October.

2. JCoC includes peer-reviewed and non-peer-reviewed articles. Manuscripts designated for publication through peer-review shall be indicated as such in the Journal. The Editorial Board shall decide whether a non-peer-reviewed article will be published or not.

3. JCoC’s purpose is to publish scientific works on law.

4. Manuscripts must be original, not have been published or submitted for publication elsewhere.

5. Author(s) shall have all liabilities arising from the published article.

6. The manuscript shall be typed in Microsoft Word software.

7. The manuscript must not be too short for a scientific study or too long to exceed the limits of the article format.

8. While JCoC’s publication language is essentially Turkish, it shall accommodate articles in foreign languages as well. The article, whether in Turkish or in any foreign language, must have a “title” not exceeding 13 words, an “abstract” of 150 to 350 words, and 5 to 8 “keywords”. The title, abstract and keywords of the article shall be included in the manuscript in Turkish and English together. Such information shall be inserted in the beginning of the article in the said order, and submitted in Turkish or in English along with the manuscript by the author(s).

9. The author must indicate his/her full name, title, affiliated organization, contact address and telephone, and absolutely, e-mail address and ORCID ID number in the top cover page added to the beginning of the manuscript. The article will not be published if s/he forget/does not write the name of the author and the ORCID ID number. The manuscript shall be submitted in two copies each in A4 size paper, one having the cover page with author information, the

other with no author information. The manuscript shall be typed in normal style, justified, Times New Roman 12 font size with 1.5 line spacing in the main text, and 10 font size, single spaced in the footnotes; page margins 2,5 cm all around. Bold font should not be used except in the title and subtitles.

10. Footnotes shall be placed at page bottom, and marking numbers inserted after punctuation marks in the text. When providing references in the footnote, only the initial letters of the author's last name and given names shall be capitalized. Where a book is referenced, the referencing shall include the title, place of print, year of print and referred page of the book in the order herein. Where an article is referenced, the title of the article shall be quoted in double-quotation marks. However, it is not necessary to include the place of print and the date of the work in which the article appeared. Where the reference source is from the Internet, the following information shall be furnished in the following order: last name and given names of the author, article title, Journal title and issue, date of access and website address. All citations shall mention the author's last name.

Example of book reference: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012, p.28.

Example of article reference: Demir, Mehmet: "Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası", (AÜEHFD, Vol VII, No 2003/3-4, p.805-861), p.826.

Example of Internet reference: Albayrak, Hakan: Tasarrufun İptali Davalarında Yargıtay Tarafından Kabul Edilen Özel Dava Şartları, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, No 2015/4(64), accessed on 11.03.2016 at <http://dergiler.ankara.edu.tr/dergiler/38/2071/21478.pdf>.

Example of citation: Yılmaz, p.20.

11. The manuscript should have a "references section" at the end. It is organized with respect to the alphabetical order of "author's surname, first name".

For example: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012.

Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, Vol VII, No 2003/3-4, p.805-861).

12. “Contents” and “narrative plan” are not included in the article.

13. The “Abbreviations Chart” should be placed at the end of the text.

14. The manuscript submitted for publication shall be communicated by e-mail to: **dergi@yargitay.gov.tr**

15. It shall be assumed that the manuscripts submitted by authors to the Journal have been checked and submitted “for print as is”. Manuscripts that are identified as non-conforming to the scientific criteria and having more spelling errors than usual shall be returned by the Editorial Board. Where the manuscript fails to comply with the editorial principles of the Journal of the Court of Cassation, it shall be rejected. Rejected manuscripts shall not be returned to the author. Unless it is allowed by the Editorial Board, the article cannot be withdrawn and published elsewhere after the refereeing process has started.

16. Pursuant to the “double blind peer review” system; the copy of the manuscript without the cover page shall be communicated to the reviewers. No information on reviewers shall be furnished to the author. Where the reviewers do not approve the manuscript for publication, this shall be notified to the author. Where the reviewers’ report calls for major revision(s), such report shall be communicated to the author without indicating the identity of reviewers. The author may make changes only in the context of the requested corrections. The manuscript shall be published provided that such corrections be accepted, inserted by the author and approved by the reviewers. Where the reviewers’ report is negative, no further review shall be undertaken.

17. Authors and reviewers shall be paid copyright fees and reviewing fees respectively on the basis of the “Regulation on Copyright and Processing Fees Payable by Public Entities” published in the Official Gazette of 23 January 2007 issue 26412. Where the manuscripts are accepted for publication, all publication rights shall be

owned by the Journal of the Court of Cassation including full-text publication in electronic media. Authors shall be considered to have transferred their copyright to the Journal. No further royalties shall be paid for electronic publication.

18. Three copies of the Journal that contains the published article shall be sent to the author, and one each to the reviewers.

19. The Journal includes translated works, book and decision reviews, informative notes on legislative reviews as well. Such works shall not be directed to reviewers; they will be published by a decision of the Editorial Board.

20. The manuscript requires approval by at least two reviewers for publication; where the reviewers' reports fail to concur, the approval of the Editorial Board shall be required upon the Editor's opinion or after obtaining a third reviewer's report.

21. Manuscripts shall be recorded and numbered in the order of receipt.

22. Authors who submit manuscripts to the Journal for publication shall be deemed to have agreed to the editorial principles herein.

İÇİNDEKİLER CONTENTS

HAKEMLİ MAKALELER PEER REVIEWED ARTICLES

Prof. Dr. Hayri BOZGEYİK

Fatih Mehmet TABUR

Teori ve Uygulama Açısından Marka Tescilinde Kötü
Niyetin Rolü

*The Role Of Bad Faith In Trademark Registration In Terms
Of Theory and Practice* 671-698

Prof. Dr. Özlem TÜZÜNER

İsa AKANSEL

Tapusuz Taşınmazlarda Lex Commissoria Yasağı ve
Bir Yargıtay Kararı İncelemesi

*Lex Commissoria Prohibition For Untitled Immovable
Properties and A Review Of A Decision Of The Court Of
Cassation*..... 699-732

Dr. Firdevs YÜZBAŞI TOBAZ

Dijitalleşen Dünyada Çocukların Unutulma Hakkı

Children's Right To Be Forgotten In A Digitalized World..... 733-786

Dr. Celal Hakan KAN

Türk Ceza Kanunu (TCK)'nda Göçmen Kaçakçılığı Suçu

*Crime Of Migrant Smuggling In The Turkish Penal Code
(TPC)*..... 787-882

Saadet KAMER

Ceza Muhakemesi Hukukunda Temyiz Kanun Yolunda
Sebep Gösterme Zorunluluğu

Obligation To Demonstrate Grounds For Appeal..... 883-928

Tayfun GÜN

Şüpheli ve Sanığın Hakları ile Ceza Muhakemesi İlkeleri
Yönünden Anonim Tanıklık

*Anonymous Testimony In Terms Of The Rights Of The
Suspect and The Accused and The Principles Of Criminal
Procedure.....* 929-982

TEORİ VE UYGULAMA AÇISINDAN MARKA TESCİLİNDE KÖTÜ NİYETİN ROLÜ

THE ROLE OF BAD FAITH IN TRADEMARK REGISTRATION IN TERMS OF THEORY AND PRACTICE

Prof. Dr. Hayri BOZGEYİK*
Fatih Mehmet TABUR**

Öz

Marka tescilinde kötü niyetin rolü, teori ve uygulama açısından önemini ve güncelliğini koruyan konulardan biridir. Bu nedenledir ki kötü niyetin tanımı, uygulama alanı, hangi hallerde kötü niyetli tescil başvurusunun söz konusu olduğu konuları sık sık öğreti ve yargı kararlarının konusu olabilmektedir. Bu çalışmada öncelikle SMK öncesi ve sonrası dönemde kötü niyetin marka tescilinde oynadığı role ilişkin öğreti görüşleri incelenecek, sonrasında ise Türk Yargı Kararları ve ABAD Kararları çerçevesinde, kötü niyetin tanımı, uygulama alanı ve hangi hallerde kötü niyetli tescil başvurusunun söz konusu olabileceğine ilişkin değerlendirmelere yer verilecektir.

Anahtar Kelimeler: kötü niyet, marka tescili, teori ve uygulama, yargı kararları, hükümsüzlük

Abstract

The role of bad faith in trademark registration is one of the important issues in theory and practice. The definition of bad faith, its scope of application, and the circumstances under which a bad faith

Makalenin Geliş Tarihi : 02/03/2024

Makalenin Kabul Tarihi : 11/07/2024

* Prof. Dr., Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Hukuk Fakültesi,
e-mail: hbozgeyik@aybu.edu.tr

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9974-7459>

** Hakim, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Özel
Hukuk Yüksek Lisans Programı, Ankara Fikri ve Sınai Haklar Hukuk
Mahkemesi, Ankara, Türkiye, fatihmehmettabur@hotmail.com,
ORCID 0009-0004-6344-3762

trademark registration application is in question are among the current problems of the doctrine and judicial authorities. In this study, firstly, the doctrinal opinions on the role of bad faith in trademark registration before and after the IPL will be examined, and then, within the framework of Turkish Judicial Decisions and CJEU Decisions, the definition of bad faith, its scope of application and the cases in which a bad faith registration application may be in question will be evaluated.

Key words: bad faith, registration of trademark, theory and practice, judicial decisions, invalidity

TAPUSUZ TAŞINMAZLARDA LEX COMMISSORIA YASAĞI VE BİR YARGITAY KARARI İNCELEMESİ

LEX COMMISSORIA PROHIBITION FOR UNTITLED IMMOVABLE PROPERTIES AND A REVIEW OF A DECISION OF THE COURT OF CASSATION

Prof. Dr. Özlem TÜZÜNER*
İsa AKANSEL**

ÖZET

Türkiye Cumhuriyeti'nde kadastrodan geçmemiş satırlar ve özel mülkiyete elverişli oldukları hâlde tapu siciline kaydedilmemiş taşınmazlar hâlâ bulunur. Bunlara öğretide ve yargı kararlarında bazen kısaca tapusuz veya tapuda kaydı olmayan taşınmaz denir. Elbette tapulu ve tapusuz taşınmazların hukukî rejimleri farklıdır. Tapusuz taşınmazlar üzerindeki zilyetlik taşınırlarda olduğu gibi sıhhat şekli aranmayan sözleşmelere, başka deyişle adi senede konu edilebilir. Ayrıca Yargıtay, tapusuz taşınmazlar üzerinde taşınırlar gibi tasarruf edilmesini uygun görür. *Lex commissoria* yasağı hem taşınır hem de taşınmaz rehinde Roma hukukundan bu yana uygulanan ve rehin vereni koruyan temel ilkedir. Buna göre rehinli alacaklı, rehinle temin edilen alacak kendisine ifa edilmese bile rehin verilmiş eşyanın mülkiyetini direkt edinemez. İşte bu çalışmada incelenen Yargıtay ilâmı, tapusuz taşınmazın tasarruf işlemine konu edilmesini normal karşılar ve tapusuz taşınmaz rehni hakkında *lex commissoria* yasağını doğallıkla tatbik eder. Bu yasağın tapusuz taşınmazlara sirayeti tartışılmaya muhtaçtır. Tapusuz taşınmaz rehni esnasında *lex*

Makalenin Geliş Tarihi : 03/05/2024

Makalenin Kabul Tarihi : 11/07/2024

* Profesör Doktor, Anadolu Üniversitesi Hukuk Fakültesi Medenî Hukuk Anabilim Dalı, e-mail: ozlemtuzuner@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5575-3400>

** Hâkim, Milas Adliyesi, e-mail: aknslisa@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-9506-5015>

commissoria yasağına aykırı sözleşme kaydı, geçerlilik veya geçersizlik yönünden incelenirse literatüre katkı sağlanabilir.

Anahtar Kelimeler: Tapusuz taşınmaz, tapusuz taşınmaz rehni, *lex commissoria*, *lex commissoria* yasağına aykırı sözleşme

ABSTRACT

In the Republic of Türkiye, there are still areas that have not been cadastrally surveyed and immovable properties that are not registered in the title deed (land registry) although they are suitable for private ownership. In the literature and judicial decisions, these are referred to as untitled (titleless) immovable properties. The legal regimes of titled and untitled immovable properties are obviously different. Possession of immovable property without a title deed may be subject to contracts that do not require a form of validity, in other words to an ordinary deed as in the case of movable property. Furthermore, the Court of Cassation considers it appropriate to dispose of untitled immovable property in the same way as movable property. The prohibition of *lex commissoria*, or forfeiture clause, is a fundamental principle that has been applied for both movable and immovable pledges since Roman law and protects the pledgor. Accordingly, even if the pledged creditors fail to collect the receivable secured by the pledge, they cannot directly acquire ownership of the pledged property. The decision of the Court of Cassation of the Republic of Türkiye examined in this study explains the application of the prohibition of *lex commissoria* for pledges on immovable property without title deeds. The extension of this prohibition to untitled immovable property needs to be discussed. A contribution to the doctrine can be made if the contractual clause contrary to the prohibition of *lex commissoria* for pledges on untitled immovable property is examined in terms of validity or invalidity.

Keywords: Untitled (Titleless) Immovable Properties, Pledges on Immovable Property without Title Deeds, *Lex Commissoria*, Contractual Clause Contrary to the Prohibition of *Lex Commissoria*

DİJİTALLEŞEN DÜNYADA ÇOCUKLARIN UNUTULMA HAKKI

CHILDREN'S RIGHT TO BE FORGOTTEN IN A DIGITALIZED WORLD

Dr. Firdevs YÜZBAŞI TOBAZ*

ÖZET

Teknolojinin gelişmesi ile internet hayatımıza hızlı bir şekilde girmiş, coğrafi sınırları aşmış, bilginin güncelliğini dikkate almaksızın yayılmasında kolaylık sağlamış, her türlü veriyi saniyeler içinde kullanıcılar için erişilebilir kılmıştır. Bu nedenle kişilerin; internetin hiçbir şeyi unutmayan hafızasına karşı korunması, bir daha hatırlamak istemeyecekleri olayların yeniden karşılarına çıkmaması, özetle unutulmak yaşamlarına devam etmelerini sağlamak adına “unutulma hakkı” adlı yeni bir hak ortaya çıkmış ve bu hak 2014 yılında Avrupa Birliği Adalet Divanı (ABAD) tarafından verilen Google İspanya kararı ile uluslararası hukukta kabul görmeye başlamıştır. Belirtmek gerekir ki unutulma hakkının uygulanması, veri öznesinin çocuk olduğu durumlarda daha önem kazanmaktadır. Çünkü günümüzde internette bilgilerini paylaşan kişilerin kayda değer bir kısmını çocuklar oluşturmaktadır ve çocuğun kişisel verileri üzerindeki hâkimiyeti, yetişkinlerinki gibi kontrolü altında değildir. Nitekim çocuklar verilerinin işlenmesinin doğuracağı riskler ve sonuçlar, sahip oldukları haklar konularında çok bilgi sahibi değildir. Öte yandan uygulamada çocukların dijital medyada temsilinin problemlili olduğu ve çocuk haklarına saygılı habercilik açısından davranış ilkeleri olmasına karşın bu ilkelerin ihlal edildiği, özellikle medyada yer alan içeriklerde çocukların temsilinde birçok kalıp yargı kullanılmış olduğu görülmektedir. Bu nedenle yetişkinliklere oranla daha bilinçsiz ve

Makalenin Geliş Tarihi : 21/02/2024

Makalenin Kabul Tarihi : 11/07/2024

* Ondokuz Mayıs Üniversitesi Ali Fuad Başgil Hukuk Fakültesi, Anayasa Hukuku
Anabilim Dalı, firdevs.yuzbasi@omu.edu.tr
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-4733-9947>

savunmasız olan çocukların, veri işleme sürecinde üstün yararlarının dikkate alınması ve dijital dünyanın tehlikelerinden daha özel bir şekilde korunması gerekmektedir. Bu nedenle bu çalışmada, öncelikle unutulma hakkının tanımı ve kapsamına ilişkin genel açıklamalarda bulunularak hakkın çerçevesi çizilmiş, sonrasında unutulma hakkının gerekliliği, Genel Veri Koruma Tüzüğü'nde (GDPR) ve Türk hukukunda unutulma hakkının görünümü, çocuklar özelinde değerlendirmelerde bulunularak incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Unutulma Hakkı, GDPR, KVKK, Dijital Medya.

ABSTRACT

With the development of technology, the internet has quickly entered our lives, transcended geographical borders, facilitated the dissemination of information regardless of the currentness of information and news, and made all kinds of data accessible to users within seconds. For this reason, people; A new right called the "right to be forgotten" has emerged in order to protect the internet against the memory that never forgets anything, to prevent events that they do not want to remember again, to ensure that they continue their lives by being forgotten, and this right was granted by the Court of Justice of the European Union (CJEU) in 2014. With this decision, it began to be accepted in international law. It should be noted that the implementation of the right to be forgotten becomes more important in cases where the data subject is a child. Because today, a significant portion of the people who share their information on the internet are children, and the child's control over their personal data is not under the control of adults. As a matter of fact, children do not have much knowledge about the risks and consequences of processing their data and the rights they have. On the other hand, it is seen that the representation of children in digital media is problematic in practice and although there are principles of conduct in terms of journalism that respects children's rights, these principles are violated and many stereotypes are used in the representation of children, especially in the content in the media. For this reason, children, who are more unconscious and vulnerable than adults, need to have their best interests taken into account in the data processing process and be protected more

specifically from the dangers of the digital world. For this reason, in this study, first of all, the framework of the right was drawn by making general explanations about the definition and scope of the right to be forgotten, and then the necessity of the right to be forgotten, the appearance of the right to be forgotten in the General Data Protection Regulation (GDPR) and Turkish law were examined by making evaluations specific to children.

Keywords: Child, Right to be Forgotten, GDPR, KVKK, Digital Media.

**TÜRK CEZA KANUNU (TCK)'NDA
GÖÇMEN KAÇAKÇILIĞI SUÇU**
***CRIME OF MIGRANT SMUGGLING IN THE
TURKISH PENAL CODE (TPC)***

Celal Hakan KAN*

Özet

Disiplinler arası bir özelliğe sahip olmasından dolayı birçok bilim alanında değişik açılardan ele alınan göç olgusu, ceza hukuku bağlamında göçmen kaçakçılığı suçu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu suç, Türk Ceza Kanunu (TCK)'nin Uluslararası Suçlar bölümünde 79. maddesinde yer almaktadır. Çoğunlukla organize bir biçimde gerçekleştirilen ve sınır ötesi bir karakter taşıyan göçmen kaçakçılığı suçu, global bir problem olarak dünya genelinde yaşanmaktadır. Hem düzensiz göç akınları hem de bunun sonucunda ortaya çıkan göçmen kaçakçılığı etkinlikleri, çoğu devlet tarafından sıkça bir güvenlik riski olarak değerlendirilmektedir. Fakat göçmen kaçakçılığı eylemleri, sadece devletlerin güvenliğini tehdit etmekle kalmayıp, özellikle yaşam hakkı ve bedensel dokunulmazlık gibi konularda göçmenlerin de güvenliğini tehlikeye atmaktadır. Bu bağlamda, meseleye karşı mücadele amacıyla Palermo Sözleşmesi ve bu sözleşmeye ek olarak kabul edilen Göçmen Kaçakçılığına Karşı Protokol, göçmen kaçakçılığını suç olarak tanımlamak üzere devletlere çeşitli sorumluluklar yüklemektedir. TCK'da da bu sözleşmeye uygun bir şekilde göçmen kaçakçılığı faaliyetlerine dair cezai yaptırımlar getirilmiştir. Bu çalışma kapsamında, göçmen kaçakçılığı suçu Türk Ceza Kanunu çerçevesinde devletin ve insan güvenliğine yönelik yaklaşımlar altında ele alınarak çıkarımlarda bulunulmuştur.

Makalenin Geliş Tarihi : 10/06/2024

Makalenin Kabul Tarihi : 11/07/2024

* Dr., Yargıç, Adana Bölge Adliye Mahkemesi 4. Ceza Dairesi Üyesi,
hakankan0231@gmail.com
ORCID: 0000-0002-0621-4195

Anahtar Kelimeler: Göç, göçmen kaçakçılığı, Türk Ceza Kanunu, uluslararası suçlar.

Abstract

Due to its interdisciplinary nature, the phenomenon of migration, which is approached from various perspectives in many fields of science, emerges in the context of criminal law as the crime of migrant smuggling. This offense is regulated in Article 79, under the section of International Crimes, of the Turkish Penal Code (TPC). Often carried out in an organized manner and possessing a transnational character, the crime of migrant smuggling represents a global problem experienced worldwide. Both irregular migration flows and the resultant migrant smuggling activities are frequently considered a security risk by many states. However, actions of migrant smuggling not only threaten the security of states but also endanger the safety of migrants, especially concerning the right to life and bodily integrity. In this context, to combat this issue, the Palermo Convention and its supplementary Protocol against the Smuggling of Migrants impose various obligations on states to define migrant smuggling as a criminal offense. The TPC also imposes criminal sanctions on migrant smuggling activities in accordance with this convention. This study analyzes the crime of migrant smuggling within the framework of the Turkish Penal Code, considering approaches related to the security of the state and human security, and draws conclusions.

Keywords: Migration, migrant smuggling, Turkish Penal Code, international crimes.

CEZA MUHALEMESİ HUKUKUNDA TEMYİZ KANUN YOLUNDA SEBEP GÖSTERME ZORUNLULUĞU

OBLIGATION TO DEMONSTRATE GROUNDS FOR APPEAL

Saadet KAMER*

Öz

Modern ceza muhakeme hukukunun amacı, evrensel hukuk kuralları dikkate alınarak maddî gerçeği ortaya çıkarmaktır. Maddî gerçeğe ulaşmak amacıyla gerçekleştirilen yargılama sürecinde hatalar ya da daha geniş ifade ile hukuka aykırılıklar meydana gelebilmektedir. Yargılama sürecinde gerçekleşen hukuka aykırılıkların giderilmesi, uygulama birliğinin sağlanması ve adalete güvenin artırılması amacıyla “kanun yolları sistemi” kabul edilmiştir. Kanun yolu sistemi ile; mahkemelerin verdikleri kararlar bir başka mahkeme tarafından denetlenmekte, bulunması halinde hukuka aykırılıklar giderilmektedir. Ülkemizde 2005 yılında ceza muhakeme hukukunda reform gerçekleştirerek; istinaf kanun yolunu uygulamaya geçirilmiş, temyizde sebeple sınırlı inceleme ilkesi benimsemiş, belirlenen ceza miktarı üzerindeki mahkûmiyet kararlarının kendiliğinden temyize tabi olması ilkesinden (otomatik temyiz) vazgeçilmiş, bölge adliye mahkemelerinin bir kısım kararlarına yönelik temyiz yasa yoluna başvurulabilme kuralı kabul edilmiştir.

Makalede; ceza yargılama hukukumuzda 5271 sayılı Kanun’la giren “temyizde sebeple sınırlı inceleme ilkesi” öncelikle insan hakları kapsamında ele alınacak, bu ilkenin kapsamı incelenecek, Yargıtay kararları kapsamında bu ilkenin nasıl yorumlandığı ortaya konulacaktır. Bu Makalede; temyiz kanun yolunda “sebeple”

Makalenin Geliş Tarihi : 19/12/2023

Makalenin Kabul Tarihi : 11/07/2024

* Emekli Yargıtay Tetkik Hakimi, Kırıkkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü
Doktora Öğrencisi, e- posta: saadetkamer@gmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1565-2998>

kavramının ne olduğu, bu kavramının nasıl somutlaştırılması gerektiği, maddi ve yargılama hukukuna ilişkin temyiz sebeplerinin neler olduğu ve Yargıtay’ın sebeple sınırlı temyiz incelemesini nasıl yaptığı açıklanacaktır.

Anahtar kelimeler: kanun yolu, temyiz nedeni, temyiz, temyizde sebep, Yargıtay.

Abstract

The objective of modern criminal procedure law is to uncover the factual truth by adhering to universal legal principles. Errors, mistakes, or illegalities may arise during the judgment process aimed at discovering the factual truth. The 'legal remedies system' has been implemented to eliminate any unlawfulness in the judicial process, promote consistency in judicial practices, and enhance trust in the justice system. The legal remedy system involves the review of court decisions by another court to eliminate any illegalities found. In 2005, our country reformed the criminal procedure law to implement the legal remedy of appeal. The principle of limited examination of the grounds for appeal was adopted, and the principle that conviction decisions above the determined penalty amount are subject to spontaneous appeal (ex officio appeal) was abandoned. Additionally, the rule that some decisions of the regional courts of appeal can be appealed was adopted.

This article primarily discusses the “principle of limited examination of the grounds for appeal” introduced in our criminal procedure law by Law No. 5271. The article examines the scope of this principle within the context of human rights and reveals how it is interpreted in the decisions of the Court of Cassation. This article explains the concept of “grounds” in the appeal remedy, how to concretize this concept, the grounds of appeal related to substantive and trial law, and how the Court of Cassation conducts reason-limited appellate review.

Keywords: legal remedy, grounds for appeal, appeal, reason for appeal, court of cassation

ŞÜPHELİ VE SANIĞIN HAKLARI İLE CEZA MUHAKEMESİ İLKELERİ YÖNÜNDEN ANONİM TANIKLIK

ANONYMOUS TESTIMONY IN TERMS OF THE RIGHTS OF THE SUSPECT AND THE ACCUSED AND THE PRINCIPLES OF CRIMINAL PROCEDURE

Tayfun GÜN*

ÖZ

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi kapsamında düzenlenen ve uluslararası bir insan hakkı şeklinde tanınan adil yargılanma hakkı ile bağımsız ve tarafsız bir mahkeme önünde, hakkaniyete uygun şekilde ve makul sürede aleni bir yargılama gerçekleştirilebilmektedir. Anonim tanık dinlenmesi halinde ise, tanıklık yapacak kişinin ve yakınlarının içinde bulunduğu tehlike nedeniyle yaşam hakkı başta olmak üzere korunması gereken anayasal hakları ile sanığın güvenilirliğini ve doğruluğunu tam anlamda sorgulayamadığı anonim tanık beyanları nedeniyle doğrudan soru sorma hakkı, savunma hakkı ve adil yargılanma hakkı çatışma halinde bulunmaktadır. Bu iki menfaat arasındaki dengeyi ceza muhakemesi ilkelerine uygun düşecek şekilde gözetmek gerekir. Savunma makamının, tanığın kimliğini öğrenme, mahkeme huzurunda sesini ve görüntüsünü takip edebilme ve tanığa soru sorabilme haklarını haiz olduğu dikkate alınmak suretiyle anonim tanık dinlenmesi halinde, savunma makamına kısıtlanan bu önemli haklarını telafi edici olanaklar tanınmalıdır. Bu kapsamda çalışmamızda şüpheli ve sanığın hakları yönünden anonim tanıklık, ceza muhakemesi ilkeleri yönünden anonim tanıklık ve son olarak anonim tanık beyanının delil değeri, ayrı başlıklar altında ve sistematik şekilde incelenmiştir.

Makalenin Geliş Tarihi : 27/05/2024

Makalenin Kabul Tarihi : 11/07/2024

* Yargıtay Tetkik Hakimi, e-mail: tayfungun@outlook.com,
ORCID: 0000-0002-6593-2656

Anahtar Kelimeler: Tanık, anonim tanık, adil yargılanma, ceza muhakemesi ilkeleri, delil

ABSTRACT

The right to a fair trial, which is regulated under the European Convention on Human Rights and recognized as an international human right, enables a public trial before an independent and impartial tribunal, in accordance with fairness and within a reasonable time. In the case of anonymous witnesses, the constitutional rights that need to be protected, especially the right to life due to the danger to the witness and his/her relatives, and the right to ask direct questions, the right to defense and the right to a fair trial are in conflict due to anonymous witness statements, the reliability and accuracy of which the accused cannot fully question. It is necessary to maintain the balance between these two interests in accordance with the principles of criminal procedure. Taking into account that the defense has the right to know the identity of the witness, to follow his or her voice and image in the presence of the court, and to ask questions of the witness, in the case of anonymous witness examination, the defense should be given the opportunity to compensate for the restriction of these important rights. In this context, in our study, anonymous testimony in terms of the rights of the suspect and the accused, anonymous testimony in terms of the principles of criminal procedure and finally the evidential value of anonymous witness testimony are examined under separate headings and systematically.

Keywords: Witness, anonymous witness, fair trials, criminal procedure principles, the evidence